

Tartalom:

[2. TKNP túra](#)

[3. TKNP túra](#)

[4. TKNP túra](#)

[Sok jó ember kis helyen is...](#)

[Egy téli élmény](#)

[Közgyűlés, Deszk, 2000](#)

2. TKNP túra

Mottó: "A vonat nem vár..."

A túra időpontja: 1999. december 10-12.

A túra szervezője: Hajnal Ágnes

Résztevők: a makói Pápay Endre Általános Iskola 13 diákja: Göbolyös Vilmos (20), Erdei Norbert (16), Rácz Péter (17), Bocsa András (18), Kolompár Tibor (18), Gán Zoltán (12), Cziráki Zsolt (20), Molnár Tamás (9), Szatmári Csaba (12), Petrovics Zoltán (14), Jancsó János (17), Zászlós István (16), Szenes Norbert (15)

Kísérők: Molnár László (nevelő), Gila Csaba, Hajnal Ágnes, Kovács Tímea

Szállás: Esztergom, Ipari Szakmunkásképző Iskola Kollégiuma

A november 24-26-ára tervezett zemplén-hejcei túra a havazás ill. a falu megközelíthetlensége miatt elmaradt. Helyette Esztergomba vittük a gyerekeket kirándulni. Szegedről a 1520-as vonattal indultunk. Pesten az átszállás kicsit kalandosra sikeredett (1 fő veszteség), de éjfélre mindenki megérkezett a szállásra. Reggeli után átvonatoztunk Dorogra, ahol csatlakozott hozzánk barlangi túravezetőnk. Az állomástól felgyalogoltunk a Sátorköpusztai barlanghoz. 1 és 1/2 órai gyaloglás után megérkeztünk a barlang szájához, ahol beszélünk a srácoknak a terület ill. a barlang kialakulásáról. Ezután megkezdődött a leszállás. Lenn megtudták, hogy hogyan keletkeztek a barlangi kristályok, ittak a forrás vizéből, megcsodálták az ásványok fluoreszkálását.

A barlangtól gyalog mentünk visszafelé. A hazaút egy kis hegymászással kezdődött, majd egy régi kőbányában ásványokat gyűjtöttünk (kalcit). A nagy köd miatt szinte semerre sem láttunk. Késő délután volt már, mire visszaértünk a szállásra.

Vasárnap délelőtt Esztergomot néztük meg. Felsétáltunk a Szt. Tamás- hegyre, onnan a várba. Bementünk a Bazilikába és az Altemplomba. Este élményekkel gazdagon tértek vissza Makóra. Ezek a fiatalok még sosem jártak barlangban, még kiépítettben sem. Elmondásuk szerint erdőben is csak egyszer, az is sík terepen volt. (A halmozottan hátrányos helyzet egyik átka.) Éppen ezért nehéz volt megérteni, hogy miért félnek annyira egy tágas barlangban, ill. a hegyen. A túra során elkezdjük ezen fiatalok természeti-környezeti nevelését, bízva abban, hogy az „elvetett mag jó talajba hullott”.

Hajnal Ágnes

3. TKNP túra

A túra időpontja: 2000. január 7-9.

Résztevők: a szegedi Árpád Gyermekotthon 12 neveltje: Kanalas Antal (16), Petrovics József (16), Bakó János (18), Molnár Sándor (17), Görbe László (15), Farkas Zsolt (17),

Vincze Péter (13), Nagy Zsolt (12), Lengyel Norbert (12), Albert László (15), Fehér Mihály (16), Jancsó Zsuzsanna (15)

Kísérők: Katona Margit (nevelő), Pál Melinda (VEMAFÁ), Bardócz Attila, Gila Csaba, Gyarmati György, Hajnal Ágnes

Szállás: Orfű, kulcsosház

Pénteken, 1/2 8-ra, zökkenőmentesen ért a csoport Orfűre. Addigra már duruzsolt a kályhában a tűz (hála a kulcsosház gondnokának), és kész volt a vacsora. Még az UAZ is megérkezett. Aznap, hogy összeszokjon a társaság, éjszakai túrára mentünk. A bátorság kicsit alászállt, mikor kiértünk a sötét erdőbe, kb. egy órás séta után elértük a Szuadó-völgyet, ahol is kinyitottuk a barlangot. 1/2 12-re értünk vissza.

Másnap reggel az UAZ-zal átmentünk Abaligetre, ill. bevásároltunk. A tervezett túra: Jakab-hegy, Zsongor-kő. A kilátó felé menet a csapat megnézte a Maszek-barlang bejáratát és a felhagyott uránbányát. Fenn a csúcson a nagy köd miatt nem lehetett látni az alattunk lévő falut, de a távolból a szlovén Alpok vonulatai tűntek elő. A Szuadó-völgybe érve a srácokat már fűtötte a vágy, hogy lejöhessenek a barlangba. Terv: több csoportban meglátogatni a Trió-barlangot. Mindegyikük számára nagy élmény volt, hogy csúszhattak-mászhattak a föld alatt. Akadtak lelkes vállalkozók, akik velünk együtt le akartak jönni a Szuadó-barlangba is. A három srác nagyon ügyesen mozgott, ezért eredeti tervemmel ellentétben a végpontig vittük le őket. Azt hiszem, újabb lelkes híveket szereztünk ennek a szép „sportnak”. A csoport nagy része már megvacsorázott, meleg vízben lefürdött, mire kiértünk a barlangból, de ezt közölünk senki sem bánta. Csaba kijött elénk az UAZ-zal így gyorsan hazaértünk. Éjjel még egy kis kirándulást tettünk, megnéztük a Vízfő-forrást. Vasárnap reggel átkocsikáztunk Abaligetre, ahol megtekintettük a barlang turistáknak kiépített részét. A Szerelem-forrásából mindenki ivott... Orfűről hazafelé a társaság két részre szakadt: a csoport fele busszal, a másik fele UAZ-zal ment. A rossz látási viszonyok (szélvédő bejegesedése), ill. a kocsin átsüvítő szél tette kicsit kalandossá a hazafelé vezető utat. A túra során a gyermekeket megismertettük az általuk bejárt terület földrajzi keletkezésével, ízelítőt kaphattak a táj növény- és állatvilágából (mókusok), történelméből. 3 barlangban jártak, ezáltal betekintést nyertek egy másik, föld alatti világ szépségeibe.

Hajnal Ágnes

4. TKNP túra

A túra időpontja: 2000. márc. 24-26.

Túravezetők: Kiss Viktor, Kopasz Imre, Lőczy Eszter, Zalai Márta

Résztvevők: a Faragó Béla Gyermekotthonból: Rostás István, Ritecz Tamás, Rékási Árpád, Kelemen László, Paskó Endre, Túri Henrik, Mák Péter, Ónodi István, Gonda István, Németh János, Gyarmati László, Jakab Károly

két nevelő: Pál Melinda (VEMAFÁ) és Klárikné Lovas Zsuzsanna (gyermekotthon)

Szállás: Horpács (Mikszáth fogadó)

Március 24-én bevásároltunk a TESCO-ban, telepakoltuk a táskákat és pénteken elindultunk Gila Csaba kíséretében (a vonat után futott, de mi gyorsabbak voltunk) Pest felé.

Kecskeméten felszálltak a fiúk és Zsuzsa néni. Felszállás után rögtön kiszúrták maguknak Imi „bácsit”. Az út hátralévő részében sajátos szövegükkel szórakoztattak minket (pl.: a fiúk hívták fel a figyelmünket arra, hogy milyen sok „vidámpark” van Horpácsig). A MÁV most

sem tagadta meg önmagát, röpké fél órás késéssel értünk be a Nyugatiba. Rohannunk kellett a váci vonathoz és a nagy tömegben ketten lekésték a csatlakozást (Viktor, Koca). A helyzetet ügyesen megoldották és a következő vonattal már jöttek is. (Imi elfutott eléjük a nagyorozsi állomásra). Mivel a váci vonaton volt foglalt kocsink, megpróbáltuk elfoglalni, de a fogalt kocsink már foglalt volt. Imivel a kalauz bunkózott, hogy miért nem érkeztünk oda időben, ha egyszer fogaltunk kocsit.

Nagyorosziban kicsit várni kellett a tulajra, aki elvitte a csomagokat Horpácsra, mi pedig fél óráig botorkáltunk a sötétben, sáros úton, míg megérkeztünk a „Horpács Hiltonba”.

Megvacsoráztunk, majd jött az éjszakai túra. Elindultunk ismét a sáros úton keresztül, Nagyoroszín át Drégelyvár vasútállomás felé, ahol átkelve a dagonyán eljutottunk egy rétre. A fiúk tüzet raktak, kicsit melegedtünk, majd a tűzoltócsapat eloltotta. Ezután ugyanazon az úton mentünk vissza. Másnap reggeli után túrázni indultuk Drégely várához. Útközben bevásároltunk, és a vett dolgokat beadtuk megőrzésre a papagájos házhoz. Az út egy része az volt, amit éjjel megtettünk, azzal a különbséggel, hogy most legalább láttuk, amit tegnap csak éreztünk (a cipőnkbe befolyt). Az időjárás kegyes volt hozzánk, esett. 1 2 felé értünk fel a várhoz, ahol meguzsonnáztunk, majd a fiúk ködobálást rendeztek. Hazafelé négyen lemaradtak, a többiek azonban megvárták őket egy fedett buszmegállóban. A túrától kellemesen?! elfáradtunk, ezért jólesett a krumplileves és a milánói makaróni. Estefelé vetélkedőt rendeztünk. Az egyik csapat lett a foszforosok, a másik a foszfor nélküliek. A feladatok között volt kockaösszerakás, várépítés, papírrepülőgép-verseny (Rostás Pisti gépe úgy elszállt, hogy azóta sem találták meg) és versírás az erdőről.

Íme a nyertes mű:

Erdő erdő teteje
Sötét minden levele
Sok jó lelkű barátunk
Ott túrázik a nyáron
Mikor a nyár véget ér
A sok jó pajtás hazatér
Beköszönt a hosszú tél
Szegény ember alig él.
Mikor beköszönt a tavasz
Minden ember boldogabb.
Újra ismét itt a nyár

Minden ember erdőt jár.

Rosti Peti, Mák Peti, Jakab Karesz, Gyarmati Laci, Gonda Pisti
(Foszfor Egyesület)

A versenyt a foszfor nélküliek 1 pont előnnyel nyerték, övük lett a 2 tábla Boci-csoki, a foszforosok pedig egy táblával ehettek meg. A vetélkedő után néhányan kiültünk a tűz köré beszélgetni, míg mások szellemidézővel próbálkoztak (Karesz vezetésével) Mivel a Szellem nem jelent meg, ezért néhányan kijöttek a tűzhöz, egy kancsó forró teával. Már hajnali 4 volt, mikor a csapat nyugovóra tért. Vasárnap délelőtt feltakarítottunk, átadtuk a tulajnak a fogadót és a déli vonattal hazaindultunk, Pestre érve még láthattuk a szegedi vonatból integető emberek karjait. (A MÁV még mindig megbízható) Itt Imitől elbúcsúztunk és kétórányi szabadidőnket vásárlással és várakozással töltöttük. Kecskemétig az út szendvicsek készítésével telt, majd érzékeny búcsút vettünk a túra résztvevőitől. Reméljük, még

találkozunk, és megláthatják a barlangokat, amikről most csak mesélni tudunk.

Zalai Márta, Lőczi Eszter, Kiss Viktor

Sok jó ember kis helyen is...

A február végi kutatóhétvége a tömegsport jegyében zajlott. A 13 fős keret kissé megduzzadva erősen 20 fölött zárult. Ennyi ember összegzett alvófelülete eleve nagyobb, mint a kisház és a nemlétező sátraiink hasznosítható területe, úgyhogy néhányunk alternatív fekhelyre szorult az éjszaka. A lefekvés előtt sem volt persze minden zökkenőmentes. Barbi és Zita péntek reggel lelkesen integetett nekünk és a 8 órás busznak a zebra túloldaláról. Pedig igazi kuriózumból maradtak ki. A Stop csárdánál rutinos sofőrünk némi pihenőt tartott mialatt az egyik kedves hölgy utas teljes sminkelést és frizuraigazítást hajtott végre a visszapillantó tükröt használva, így mi és a busz többi utasa is kellő részletességgel követhette nyomon a néni lezajló változásokat.

Kora délután, mikor Orfűre értünk, nemvárt nyugalom fogadott minket a kisházban. Karáék elmentek "bevásárolni" a betonozáshoz és a TESCO-ba. Munka nem volt, gyönyörű tavaszi idő viszont igen, így elmentünk egyet járni, örülni a Napnak, az erdőnek, a belénk akadó tüskés ágaknak és a virágoknak, amelyekből Jani jóvoltából az asztalra is került. A vásárlás elhúzódott, a vezérkar így csak sötétedés után ért vissza. Aznap még meg kellett tisztítani az erdei utat, hogy másnap az IFA meg tudja közelíteni a Triót a sóderrel. A fiúk úgy gondolták, egyedül is meg tudják oldani a dolgot, ezért mi gyalogszerrel nyomukba szegődtünk, hátha akad valami női munka. Megbeszéltük, hogy majd megvárnak minket. Odaértünk, vártunk lelkesen, dalra fakadtunk, de csak nem jöttek. Munka iránti vágyunk már elhalóban volt, amikor megérkeztek. Némi bocsánatkérés után hazaszállítottak minket (nem volt női munka). Elérkezett a lefekvés ideje. A konyhából szép lassan kikerült minden mozdítható, az ágyakon fűtőkben lógtak az aludni vágyók. Ákos nem bírta ezt a stresszt. Ő Tegzi hófehér Ladájának meleg ölelésére vágyott és ott szenderült álomra. A konyha ígéretesnek tűnt, míg át nem járt minket a besurranó talajmenti fagy. Felejthetetlen éjszaka volt. Szombaton tovább gyarapodó létszámmal kezdődhetett a munka. Az IFA kisebb viszontagságok árán, de a Trió közelébe küzdötte magát a várva várt sóderrel. A nap élmunkása mindenképpen Kara és Barna a Sóderhordó-team gerince, akik kiegészülve alkalmi szállítókkal a nap folyamán mintegy 0,6m³ anyagot "kísérték" le a Trióhoz manuális eszközökkel. Alapanyagban tehát nem volt hiány, így megint tetemes mennyiségű betont sikerült nemes céllal a föld alá rejtenuk. Este már annyian voltunk, hogy néhányan hazamentek éjszakára, és Ákosnak osztoznia kellett Krisztiánnal a Fehér Tündéren. Jani szerint Zita úgy horkolt, hogy lobogott a haja. Lefekvés előtt szomszédos barlangászok még útra keltek kocsmát keresni, de mind zárva találtak. Egy szállodaszerű intézmény gyertyafényénél vacsorázó vendégei között azonban helyet kapott elegáns csapatunk. A házi néni örömmel kérdezte kobakjaink láttán: „A fiúk csak nem motorral vannak?” Ki kellett ábrándítanunk... Hazafelé menet már elég hidegre fordult az idő és négyen (Edit, Barbi, Jani, Ata) jobb fekvőhely reményétől is motiváltan előreszaladtak. (Rosszul tették.) Amint Ákos kitette a kezét, egy mikrobusz állt meg és elvitt minket a kisházig. A sofőr jóhiszeműen kérdezte az előttünk haladó csapat láttán: megálljon-e. Egybehangzó nemet hallva továbbhaladt, mi pedig kárörvendő mosollyal a szánkon világitottunk ki a hátsó ajtón. Hm...Kicsit bunkók voltunk. Vasárnap egy remek körpanorámájú, új WC alapjai is lekerültek (némi illegális faanyag felhasználásával), és a betonozást is sikerült befejezni. A Nagyon Lelkesek még egy kis sóderhordással tettek pontot a nap és a kutatótábor végére.

Szira Fruzsina

Egy téli élmény

Hajnal van. Még minden fekete, távoli. A kis csapat még csak most ismerkedik egymással. Sokfélék vagyunk, de a Természet szeretete, a kirándulás öröme közös bennünk. Hamar megtaláljuk a közös hangot.

Ahogy haladunk célunk felé, úgy világosodik. Királyrétre érve szikrázó napsütés, 30 cm hó fogad jó házigazdához méltón. Egy újabb próba, egy újabb segítség, hogy megismerjük önmagunkat, a bennünk rejlő határokat.

Némi forralt bor után elindultunk. Itt még ropogott a hó a lábunk alatt, de fönn a hideg miatt nem állt össze. Fenn a turistaházban sokan voltak: síeltek, szánkóztak, túráztak. Hozzánk hasonlóan szeretnének elszakadni rohanó világunktól, egy kicsit meríteni a természet nyugalmaiból. A második csúcs felé haladva ködbe, felhőbe burkolózik a táj. Megérkeztünk egy másik világba. A fákon 5-7 cm-es zúzmara, mely mindent beborít: ágakat, gallyakat, elszáradt kórókat, fatörzset; hajunkat. Itt fönn érintetlen a Táj, ide már a vadak sem jönnek föl, nekik nincs miért: nincs élelem. (Csak az Embernek kell valami többlet a puszta létfenntartáson kívül.) Érintetlen világ. Egy ösvény van, melyen lépkedünk. A hó két-három hete esett, de még mindig szûz. Már a felhőben járunk, csak pár méterre lehet ellátni. Vonz az erdő. Szeretnék befutni, hogy csak a fák vegyenek körül, hogy én is részese legyek az ő mozdulatlanáguknak! De ha közéjük megyek, megtöröm a varázst, a harmóniát. Megbontom a tökéletességet. Maradnom kell az emberek által kitaposott ösvényen, e két világ határán. A csúcs előtt összel +15 kilóval a hátamon, a hegygel beszélgettem: engedjen fel, hogy körülnézhessek, hogy lássam, amit Ő évezredek óta lát. Akkor elfogadott, most újra megadatott ez nekem. Alázat. Ha így közelítek a mélység vagy a magasság felé, egy rövid időre a részese lehetek, befogad.

Lefelé: rohanás. Miért kell mindig szaladni? Lejjebb érve eltűnt a köd, a felhő, a fákról a zúzmara. A fák közül egy-egy tisztásra érve látszottak a Pilis vonulatai. Fejünk felett mélykék volt az ég, akár a tenger. A civilizáció vonatsíjja végképp elválasztott a mögöttünk hagyott világtól.

Carpe diem, szakítsd le a napot! Találd meg benne azt, amiért érdemes volt kikelni az ágyból! Azt a percet, órát, mely megajándékoz a nyugalommal, az örömmel, a teljességgel. Ez a nap ilyen volt: Tökéletes.

2000. január 16.

Hajnal Ágnes

Közgyűlés, Deszk 2000

Megint közgyűltünk. Az egyesület 5 éves fennállását egy nagyszabású bulival akarta ünnepelni. Gyuri hathatós közreműködésével kibéreltük a deszki faluházat egy kis kötéltechnikai oktatás fejében. A vacsorát pedig Deszk legnagyobb vendéglátóegységében költöttük el. A bulira hivatalos emberek száma közel 100 volt ebből 65-en voltak, így Barna a boldog tulajdonosa annak az üveg sörnek, mivel helyesen megtipelte a létszámot. A nap előadásokkal kezdődött a faluház nagytermében, így egészen olyan érzése volt az embernek,

mintha egy tudományos konferencián venne részt. Tamás szokásos beszámolója után Kara beszélt a kutatás eredményeiről, majd Vas Béla bácsi következett a Tettye forrás szerepéről Pécs vízellátásában. Következett Ági és Jani beszámolója a gyerekek túráztatásáról. A képek sorát záró „Fröcsögjön a zsír” című alkotás gondolom nem az ifjúság nevelése céljából készülhetett /inkább a „sok jó emberből az összezártság ezt hozza ki” mottót kaphatná/. Végül Jakucs professzor mesélt a Béke-barlangról. Meglehetősen kiokosodva vonultunk át a Közgyűlés színhelyére. Az előterjesztett javaslatok megszavazása a szokásos rendben történt. Némi zsíros kenyér elmajszolása után a jóllakott társaság mindent megszavazott. Tamás /ki más/ javaslatára új posztokat alkottak, amikre már nagy szükség volt, hiszen a titkárok már ki sem látszottak a munkából. Szerencsétlen kóbor egyetemista /kivéve, ha barlangász/ pedig reszkessen, ha véletlenül megpróbálna kiigazodni. Azt még nem tudtuk eldönteni, milyen címet kapjanak: csoportvezető, igazgató, referens, kifestő, almufti stb. A legtöbb műszakot teljesítő barlangász-kispajtások jutalomcsokit kaptak. A Katica tortabevonó helyett a Milka mellett döntöttünk Csabával /nem reklamáltak miatta/, bár a kiváló munkás cím mellé az jobban illett volna.

A maradék zsíros kenyér és a teljes sütikészlet elpusztítása után átvonultunk bulizni. Velünk párhuzamosan egy pótszilvesztert is szerveztek, de a mikiegeres lampionokat és a borospoharakat látva nem tudtuk eldönteni, hogy a helyi óvoda szervez-e valami titkos bulit vagy csak a felnőttek ilyen játékos lelkűek.

A vacsora finom pörkölt volt, amit megkoronázott Ági tiramisuja, mégpedig egy hatalmas vajlिंगgal, aminek őrzését szívesen vállalta volna bárki. Az eszem-izsom után kezdődött a dínom-dánom szó szerint, mert a zenekar a szépelemkű multságokhoz való zenét szolgáltatott. Ez nem zavarta a társaságot, sőt hatalmas lelkesedéssel kezdett el táncolni. Több előnye is volt a zenének. Mindenki felfedezhette a párostánc örömeit és nem a szokásos JATE-bulis lötyögés zajlott, ahol a táncművelés gyors számoknál min. 5 méter (lassúaknál más téma). A fiúk aktivizálták magukat, így minden lányt megtáncoltattak. A páros táncokkal azért akadtak problémák, de ezt mindenki ügyesen áthidalta. A stílusok kavalkádja vonult fel a belépő előtt. Nánai csoszogóstartól kezdve a körtánccon át a csárdás, sőt egy idő után már a csujjogató elemek is megjelentek. Hiába, ápolni kell hagyományainkat. A hab a tortán Péter és Gyuri balett elemekkel kombinált szökkenős kanásztáncszerűsége volt. Nem tudni, hogy esetleges néptáncos múltjuk vagy a bor hozta ezt a teljesítményt belőlük ki. Az est egyik csúcspontja Demjén Rózsi örökbecsű száma, a Szerelmvonat volt, ugyanis a társaság Jani masinista vezetésével körbevonatozta a termet. Az akcióba sikerült a szomszédos társaságot is bevonni. A hangulat olyan remek volt, hogy Lajcsi is gratulált volna hozzá.

3 körül a társaság már kezdett leengedni, a tulajdonos pedig bejelentette, hogy vége a mulatságnak. Ezután, mivel nem sikerült semmilyen buszt elérni, a deszki disco pedig nem vonzotta annyira a társaságot, elindultunk gyalog hazafelé. 8 km egy barlangásznak semmi, még egy buli után sem. Egyeseknek kicsit nehéz volt az egyenesen hazavezető utat megtalálni, de szerencsére a többiek megakadályozták, hogy esetleg most próbáljanak meg egy teljesen új térképet szerkeszteni Deszk és környékéről. Hazaérve csak a cipőm sarkát, bármilyen kicsi is volt, átkoztam el néhányszor, mert nem tudtam, melyik oldalamon aludjak a fájdalomtól, gondolom mások is találkoztak hasonló problémával. Persze nem ez, ami megmarad a Közgyűlésről, hanem a jó hangulat, a sok poénkodás, a beszélgetések, és a felejthetetlen táncprodukciók.

Varga Eszter